

## Η ΧΑΪΔΗ.

Κατ' επιτομήν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον).

Τὴν ἀκόλουθον πρωίαν ὁ Πέτρος κατέβη ἀπὸ τὸ βουνὸ ἐγκαίρως διὰ τὸ σχολεῖον, ἔφερε δὲ μαζὺ του καὶ τὸ λιτόν του γεῦμα· ἀφοῦ δὲ ἐσχόλασεν, ἔτρεξεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ παποῦ, ὅπου τὸν περιέμενεν ἡ Χαΐδη. Καθὼς δὲ τὸν εἶδε, τὸν ἠρώτησε, «Πῶς πῆγες, Πέτρε, μὲ τὸ πρῶτόν σου μάθημα;»

— «Ὅχι τόσο καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος· αὐτὸ τὸ ἀλφάβητον μὲ ἐξάλισεν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅμως δὲν τὸ ἔμαθα ἀκόμη, δὲν βλέπω δὲ εἰς τί θὰ ὠφελήσουν τὰ γράμματα νὰ τὰ ἤξεύρῃ τις!

— «ὦ Πέτρε, Πέτρε! ἐφώναζεν ἡ Χαΐδη, γελῶσα. Δὲν βλέπεις ὅτι ὅσοι δὲν γνωρίζουν γράμματα εἶναι ὡς τὰ ζῶα, ὡς τὰς γίδας ποὺ βόσκει; Ὁλος ὁ κόσμος τοὺς περιγελά καὶ τοὺς περιφρονεῖ.

— «Ἀλλὰ, διὰ νὰ μάθῃ τις καλὰ γράμματα, χρειάζεται νὰ ἐξοδεύσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν, καὶ πολλὰ χρήματα, ἐνῷ ἐγὼ οὔτε χρήματα ἔχω, οὔτε τὸν καιρὸν. Ποῖος θὰ δουλεύῃ γιὰ τὴν κυροῦλα καὶ τὴν μητέρα μου, ἂν ἐγὼ μὲν στὰ γράμματα;

— Οὔτε χρήματα χρειάζονται, οὔτε τὸν καιρὸν σου χάνεις, Πέτρε· διότι τὸν χειμῶνα δὲν ἤμπορεῖς νὰ ἐργασθῇς εἰς τὰ βουνά, λοιπὸν νὰ ἔρχεσαι κάθε ἡμέραν κάτω ἐδῶ, νὰ πηγαίνῃς στὸ σχολεῖον, νὰ φέρῃς, καὶ τὸ ψωμί σου, καὶ πάλιν τὸ ἐσπέρας νὰ ἀναβαίνῃς νὰ βλέπῃς τί κάμνουν οἱ γονεῖς καὶ νὰ περιποιῆσαι καὶ ταῖς γίδες—Τοιουτοτρόπως χωρὶς νὰ χάνῃς τὸν καιρὸν σου καὶ χωρὶς χρήματα ἐξ τοῦλάχιστον μῆνας τὸ χρόνο θὰ σπουδάξῃς ἕως οὗ τελειώσῃς τὸ γυμνάσιον ἐδῶ, καὶ ἀφοῦ τελειώσῃς, ἔχει ὁ Θεός, Πέτρε.

— Αὐτὸ δὲν τὸ ἐσυλλογίσθηκα, εἶπεν ὁ Πέτρος μὲ σοβαρότητα. Τῷ ὄντι τὸν χειμῶνα ἤμπορῶ νὰ κάμω καθὼς εἶπες, τὸ δὲ καλοκαίρι νὰ πέρνω ταῖς γίδες καὶ τὰ βιβλία μου καὶ νὰ πηγαίνω εἰς τὰ βουνά—καὶ ἐκεῖ νὰ μελετῶ τὰ μαθήματά μου. Αὐτὸ εἶναι ὠραῖον σχέδιον. Ἀλλὰ μοὶ ὑπόσχεσαι ὅτι θὰ ἔρχεσαι καὶ σὺ κάποτε ἐκεῖ ἐπάνω;

— Βεβαίως, εἶπε ἡ Χαΐδη, καὶ ἴσως θὰ ἔχωμεν καὶ τὸν παποῦ καὶ τὸν καλὸν ἱατρόν, καὶ πιθανὸν καὶ τὴν κυρίαν Κλάραν!

— Μ' αὐτόν τὸ παληόγερο τὸ γιατρόν! ἐφώ-

νησεν ὁ Πέτρος—φαίνεται σὰν νὰ ἦσαι ἐρωτευμένη μὲ αὐτόν, διότι δὲν χορταίνεις νὰ ὁμιλῇς μαζὺ του ὅλην τὴν ἡμέραν!

— «Ἀχ, Πέτρε, παρετήρησεν ἡ Χαΐδη, ἂν ἐγνώριζες πόσον καλὸς καὶ φιλάνθρωπος εἶναι ὁ ἱατρός καὶ τί ἐγὼ χρεωστῶ εἰς αὐτόν, θὰ τὸν ἀγαποῦσες ὅπως καὶ ἐγώ. Ἀλλ' εἰς τὸ προκείμενον. Λοιπὸν θὰ σπουδάσῃς γράμματα;

— Βεβαίως, ἀλλὰ νὰ μὲ βοηθῇς καὶ σὺ τώρα στὴν ἀρχήν, ὅποταν ἀκόμη δὲν γνωρίζω.

— Εὐχαρίστως, εἶπεν ἡ Χαΐδη, διότι θέλω νὰ σὲ ἴδω μίαν φορὰν ὡς ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς Κυρίους, ὅπου ἴδαμεν προχθὲς εἰς τὸ σχολεῖον. Εἶδες πόσον ὠραῖοι ἦσαν καὶ πόσον οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἐσέβοντο καὶ τοὺς ἐτίμων; Ἦσαν ἐπιθεωρητὰ τῶν σχολειῶν.

— Ἀπὸ ὅλους μὲ ἤρесе καλλίτερον ἐκεῖνος, ὅστις ἐφόρει τὰ ματοῦάλια, εἶπεν ὁ Πέτρος—Τὰ γυαλιὰ δίδουν κάποιον ἀέρα, καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, Χαΐδη, ἀφοῦ μάθω γράμματα καὶ ἐγὼ θὰ φορέσω γυαλιὰ!

— Μάθε πρῶτον τὰ γράμματα,—εἶπε γελῶσα ἡ Χαΐδη, καὶ τότε βλέπομεν.

Ὁ Πέτρος ἔκτοτε ἐπέδωθε ὁλοψύχως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ μετὰ μίαν ἐβδομάδα ἐγνώριζε νὰ ἀναγινώσκῃ τόσο καλὰ, ὥστε ὁ διδάσκαλος τὸν ἐπῆνεσεν ἐνώπιον ὅλων τῶν μαθητῶν, ἡ δὲ κυροῦλα καὶ ἡ μήτηρ του δὲν ἤξευραν τί νὰ κάμουν ἀπὸ τὴν χαρὰν των! Ἡ κυροῦλα πολὺ περισσότερον, διότι ὁ Πέτρος τῆς ἀνεγίνωσκεν ὕμνους ἀπὸ τὸ ὑμνολόγιόν της τὸ ὁποῖον καὶ ἠγάπα.

— Ἐχε ὑπομονήν, κυροῦλα, καὶ μετ' ὀλίγον θὰ γνωρίζω νὰ ψάλλω, τῆς ἔλεγεν ὁ Πέτρος, διότι μᾶς παραδίδουν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ φωνητικὴν μουσικὴν.

Οὕτω παρῆλθεν ὁ χειμὼν, ἡ δὲ ἄνοιξις εὗρε τὴν Χαΐδην καὶ τὸν Πέτρον πολὺ προχωρημένους εἰς τὰς σπουδὰς των.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ καιρὸς εἶχεν ἀνοίξει ὁ Πέτρος ἀπεχαιρέτισε τὸν διδάσκαλον καὶ τοὺς συμμαθητάς του, ἐπῆρε τὰ βιβλία του καὶ ἀνέβη εἰς τῆς κυρούλας διὰ νὰ ὁδηγήσῃ πάλιν τὰς αἰγὰς του εἰς τὰ ὄρη.

Μίαν δὲ πρωίαν ἀνέβη καὶ ἡ Χαΐδη νὰ ἴδῃ τὴν κυροῦλα καὶ τόσο εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν φύσιν, ὥστε ἀφοῦ κατέβη εἰς τὸ Δόρφλην, παρεκίνει τὸν παποῦ νὰ ἀναβῇ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ὄρος.

— «Ὡς ὑπάγωμεν, ἀφοῦ τὸ θέλεις, τέκνον μου, ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ κάμωμεν μίαν πολτρό-ναν διὰ τὴν κυρίαν Κλάραν, διότι ποῦ θα καθήσῃ, ἂν ἔλθῃ, ἐκεῖ ἐπάνω;

— Ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ὅτι θὰ ἔλθῃ, νὰ φέρῃ

μάλιστα μαζί της και την κυρίαν Λουκίαν, ἡ ὁποία εἶναι τόσο παραξενη, ὥστε οὔτε 24 ὥρας δὲν θὰ ἡμπορέσῃ νὰ μείνῃ μαζί μας!

— Ἐγὼ τὸ πιστεύω, καὶ διὰ τοῦτο θὰ κάμω τὴν ἀναγκαίαν δι' αὐτοὺς προετοιμασίαν, εἶπεν ὁ γέρον μεσιδίων.

Τὴν ἀκόλουθον πρωΐαν ἡ Χαῖδῃ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν εἰς τὴν κυρούλαν, ὅπου εὔρε τὸν Πέτρον καὶ τὴν μητέρα του κάμνοντας προετοιμασίαν διὰ τὴν μετάβασιν τοῦ Πέτρου εἰς τὰ ὄρη μὲ τὰς αἰγας.

— Θὰ πάρῃς βεβαίως μαζί σου καὶ τὸν σάκκον σου, εἶπεν ἡ Χαῖδῃ εἰς τὸν Πέτρον, ἐξετάζουσα τὰ βιβλία του.

— Βεβαίότατα, τώρα ὁποῦ γνωρίζω γράμματα δὲν θὰ χάσκω μὲ ἀνοικτὸν στόμα ὅλην τὴν ὥραν ὅπως ἔκαμνα πρότερον, ἀλλὰ θὰ σπουδάζω.

— Κάλλιστα, εἶπεν ἡ Χαῖδῃ, ἀλλὰ πῶς εὐρέθη τὸ γράμμα τοῦτο εἰς τὸν σάκκον σου, Πέτρε; δειξάσα εἰς αὐτὸν μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τοῦ Φράγκφορτ.

— ὦ! ἐφώναξεν ὁ Πέτρος· λυποῦμαι ὅτι ἐλθσμένησα νὰ σοῦ τὴν δώσω προχθές—ὁ γραμματοκομιστής μὲ τὴν ἔδωκεν.

— Ἐὰν ἐξακολουθῇς νὰ ἦσαι τόσον λησμονιάρῃς, εἶπεν ἡ Χαῖδῃ, φοβοῦμαι, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ φορέσῃς γυαλιά! Ἀνοίξασα δὲ τὸν φάκελλον εὔρεν ἐντὸς δύο ἐπιστολάς, μίαν ἀπὸ τὴν καλὴν κυρούλα Σήσμαν καὶ ἄλλην ἀπὸ τὴν κ. Κλάραν. Τόση δὲ ἦτο χαρὰ της, ὅταν ἀνέγνωσεν ὅτι καὶ αἱ δύο ἐμελλον νὰ τὴν ἐπισκεφθῶν, ὥστε ἀφῆκε τὸν Πέτρον καὶ τὰς γυναῖκας σκιρτῶντας ἀπὸ χαρὰν καὶ ἔτρεξε κάτω εἰς τὸ Δόρφλῃ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν παποῦ περὶ τῆς ἐλεύσεώς των.

— Λοιπόν, παποῦ, ἐφώνησεν, ἅμα εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἡ καλὴ κυρία Σήσμαν καὶ ἡ κυρία Κλάρα θὰ ἔλθουν! Ἴδου μοὶ τὸ γράφουν!

— Δὲν σοὶ τὸ εἶπον, ὅτι θὰ ἔλθῃ ἡ κυρία Κλάρα; εἶπεν ὁ γέρον. Ἴδου ὁποῦ θὰ ἔχωμεν καὶ τὴν κυρούλα. Καλῶς νὰ ἔλθουν. Ἐγὼ θὰ ἀρχίσω νὰ κατασκευάσω δι' αὐτὰς ἓνα σοφὰ καὶ νὰ τὸν στρώσω μὲ μαλακὰ βρύα ἀπὸ τὰ δένδρα, ὥστε νὰ ἦναι ἀναπαυτικὸν καὶ εὐχάριστον κάθισμα διὰ τὰς κυρίας.

— Καλῶς, εἶπεν ἡ Χαῖδῃ, ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς εὐρωμεν μίαν κατὰλληλον οἰκίαν ἐδῶ εἰς τὸ Δόρφλῃ, διότι, ὡς γράφει, ἡ κ. Κλάρα θὰ καταικῇ ἐδῶ καὶ θὰ τὴν μεταφέρουν εἰς τὸ ὄρος, ὅταν ὁ καιρὸς τὸ ἐπιτρέπη.

— Θὰ κάμω ὅτι ἡμπορῶ περὶ τούτου, ἀφοῦ συμβουλευθῶ καὶ μὲ τὸν καλὸν μας ἱεροκλήρυκα.

Μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς Χαῖδῃς ἐκ τοῦ

ὄρους ἡ κυρούλα εἶπεν εἰς τὸν Πέτρον, Πέτρε ἐπιθυμῶ νὰ μὲ ἀναγνώσῃς τὸν ἐξηκοστὸν ὕμνον ἀπὸ τὸ ὑμνολόγιον. Εἶναι κατὰλληλος διὰ τὴν περίστασιν.

Ὁ Πέτρος λαβὼν τὸ βιβλίον ἀνέγνωσε τὰ ἐξῆς·

Ὁ Θεός μου μὲ ποιμαίνει  
Τὰς ἀνάγκας μου πληροῖ,  
Καὶ τὸ πνεῦμά μου χορταίνει,  
Μὲ φυλάττει, μὲ φρουρεῖ.

Ἐν καιρῷ τῆς εὐτυχίας  
Χαίρω μόνον εἰς Αὐτόν  
Ἐν καιρῷ στενοχωρίας  
Εἶναι πάντοτε παρών.

Μὲ τὴν Βίβλον ὡς λαμπάδα  
Θέλω τὸν ἀκολουθεῖ  
Εἰς θανάτου τὴν κοιλάδα  
Καὶ δὲν θέλω φοβηθῇ.

## ΠΡΟΣΚΑΙΡΟΣ ΕΥΤΥΧΙΑ.

Μῦθος

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]

Ἐνα σκουληκάκι  
Μέσ' στὸ χορταράρι  
Τῶμορφ' ἀνθισμένο  
Τὸ χλωρὸ, χλωρὸ  
Κάθηται ὠχρὸ  
Καὶ συλλογισμένο.  
Βλέπει πεταλούδα  
Γύρω νὰ πετᾷ  
Ἦτις ἐτραγοῦδα  
Στάνθῃ τάνοικτά.  
Λέγει τὸ καῦμένο  
Παραπονεμένο:  
Τὶ εὐτυχισμένο  
Ποῦ περνάει καιρὸ!  
Τὶ χρυσὰ φτερά!  
Νάχα τὸ καῦμένο  
Στὸ 'να μου πλευρὸ  
Τὸ 'να της φτεροῦ  
Γέμιζα χαρὰ!  
Γλήγορα πετάει  
Ὅπου 'πιθυμεῖ  
Καὶ ὅπου καὶ ἂν πάῃ  
Πάει στὴ στιγμή.»  
Εἶχε δὲ ἀκόμα  
Στὸ μικρὸ του στόμα  
Τὰ λογάκι' αὐτά,  
Ὅτ' ἀπὸ τὸ Σχολεῖον

Ὁμιλος παιδίων  
Φθάν' ἐκεῖ 'μπροστά.  
Καὶ τὰ μανδηλάκια  
Καὶ τὰ καπελλάκια  
Βάλλονται ἐμπρός·  
Καὶ ἡ πεταλούδα  
Ἦτις ἐτραγοῦδα  
Διώκεται γοργῶς!  
Τὰ χρωματισμένα  
Τὰ χρυσὰ φτερά  
Τῆς πεταλουδίτσας  
Ποῦ 'σαν μὴ χαρά,  
Εἶχαν κεντημένα  
Στὰς μικρὰς καρφίτσας  
Ὅλα τὰ μικρά.  
«Οὔτε τὰ φτερά της!  
»Οὔτε τὴ χαρὰ της!  
»Θέλω, θέλω πλειά! !»  
Λέγει τὸ μικρὸ  
Κάτωχο, νεκρὸ.  
«Κάλλιο τρυπωμένο  
»Νάμαι καὶ κρυμμένο  
»Μέσ' στὴν ἐρημίά!  
»Χάνει τὴ χαρὰ της  
»Καὶ τὴν εὐτυχία  
»Ἀπὸ τὰ φτερά της!  
»ὦ! τί δυστυχία! !»

Τὶ ὁ μῦθος ἐννοεῖ  
Κι' ὁ μωρὸς δὲν τὰ γνοεῖ.

Ἐν Πειραιεῖ,

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Σ. ΜΑΚΡΗΣ.